

Sygnatura akt VI W 4094/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2013 roku

sprawy przeciwko Z. W. syna Z. i A. z domu M.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

do dnia 01.03.2012r do godz. 20:30 we W. na ul. (...) w Siedzibie Straży Miejskiej będąc właścicielem pojazdu marki S. o nr rej. (...) nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd, którego kierujący w dniu 09.11.2011r o godz. 09:55 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 21 km/h.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

*****

I. uniewinnia obwinionego **Z. W.** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

Z. W. jest Prezesem Zarządu Instytutu (...) sp. z o.o.

Spółka jest użytkownikiem samochodu osobowego marki S. nr rej. (...).

W dniu 9 listopada 2011 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 09.55, na ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 71 km/h.

Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

Z. W. wezwany przez Straż Miejską do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec niego pytania odnoszące się do osoby kierującej samochodem, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy pojazd prowadził osobiście, ewentualnego wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania, w pisemnej odpowiedzi z dnia 20 grudnia 2011 roku stwierdził, że nie potrafi wskazać sprawcy wykroczenia, gdyż przedstawione zdjęcie kierowcy jest nieczytelne, pojazd znajduje się zaś w dyspozycji pracowników spółki i nie jest prowadzona ewidencja ruchu samochodu, stąd mogła się nim poruszać każda z osób zatrudnionych w spółce.

dowód:

wyjaśnienia Z. W. k.4;

wydruk pomiaru prędkości k. 4;

notatka urzędowa k. 3;

informacja KRS k.7-8;

pismo Z. W.. k.10.

W postępowaniu jurysdykcyjnym Z. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W złożonych wyjaśnieniach podniósł, że w spółce, której jest prezesem, zatrudnionych jest sześć osób a firma posiada kilka samochodów, którymi może jeździć każdy z pracowników.

Nie wie, kto kierował samochodem, gdy przekroczone nim dopuszczalną prędkość na ulicy (...) we W. i mimo przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w spółce nie udało mu się tego ustalić. Dokumentacja dostarczona przez Straż Miejską ustalenie takie wyklucza, wykonane przez fotoradar zdjęcie jest bowiem nieczytelne.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionemu czynu są bezsporne i zostały przyznane przez Z. W.. Ten jednak wskazując na brak zawinienia wynikający z nieczytelności przesłanego mu przez Straż Miejską zdjęcia, wielości posiadanych samochodów i osób, które uprawnione są do korzystania z nich.

W myśl art. z art. 78 pkt 4 prawa o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za niewykonanie tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

Odnosząc brzmienie tego przepisu do realiów rozpatrywanej sprawy Sąd uznał, że brak jest podstaw do uznania, by obwiniony, choćby nieumyślnie, dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia. Takie stanowisko musiałoby bowiem zostać poprzedzone wskazaniem, jaką regułą ostrożności obwiniony naruszył, a w konsekwencji jak powinien był postępować, by móc sprostać wymogom konkretnej normy prawnej (w tym wypadku wymogom normy art. 96 § 3 kw). Nie ulega zaś wątpliwości, że po upływie określonego czasu właściciel pojazdu nie ma w zasadzie możliwości ustalenia, jaka osoba kierowała nim w konkretnej chwili, zwłaszcza gdy stałych użytkowników samochodu jest kilku. Nie sposób przy tym wymagać od właściciela, by fakt powierzenia pojazdu innej osobie każdorazowo rejestrował, na wypadek, gdyby osoba ta w trakcie prowadzenia pojazdu popełniła jakieś wykroczenie drogowe, zaś sam właściciel zostałby po kilku tygodniach lub miesiącach wezwany przez organy ścigania do precyzyjnego wskazania, komu powierzył pojazd w danym czasie. Wobec niewielkiej czytelności zdjęcia rejestrującego osobę kierującą pojazdem oraz zatrudniania w spółce wielu pracowników, z których każdy był uprawniony do korzystania z samochodu marki S. będącego przy tym jednym z kilku samochodów, którymi dysponowała spółka, twierdzenia obwinionego, co do braku jego wiedzy, odnośnie osoby kierującej pojazdem, a tym samym wskazania jej danych personalnych Straży Miejskiej, są całkowicie wiarygodne. Wykluczają też możliwość pociągnięcia Z. W. do odpowiedzialności karnej za zaniechanie wykonania obowiązku określonego w art. art. 78 pkt 4 prawa o ruchu drogowym.

Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że norma art. 96 § 3 kw nie powinna być wykorzystywana do wywierania nacisku, którego celem byłoby wskazanie przez właściciela pojazdu danych rzeczywistego sprawcy

wykroczenia drogowego. Nie ulega wątpliwości, że kierowane do obwinionego wezwanie o wskazanie osoby, która w konkretnym czasie kierowała pojazdem ma najczęściej związek z ustalonym faktem popełnienia wykroczenia drogowego (najczęściej przekroczenia dozwolonej prędkości). W związku z trudnościami z jednoznacznym ustaleniem rzeczywistego sprawcy czynu, co wiąże się najczęściej z niską jakością techniczną wykonanego zdjęcia, organy ścigania ograniczają się do ustalenia danych właściciela pojazdu, a następnie, pod groźbą odpowiedzialności z art. 96 § 3 kw, wzywają go do wskazania komu w danym czasie powierzył pojazd. Tym samym jednak spoczywający na organach ścigania obowiązek ustalenia sprawcy czynu zabronionego przeniesiony zostaje de facto na właściciela pojazdu.

Na marginesie wskazać przy tym należy, że w ostatnim czasie Prokurator Generalny skierował do Trybunału Konstytucyjnego wniosek o stwierdzenie, iż przepis art. 96 § 3 kw pozostaje w sprzeczności z art. 2, art. 42 ust. 1 i 3 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności Sąd uznał, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie można było przypisać obwinionemu winy za zarzucany mu czyn zabroniony, co musiało skutkować uniewinnieniem Z. W. od popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych oparto o normę art. 118 pkt 2 kpsw.